

til at søge asyl f.eks. i Danmark? Det forstod jeg også på ministerens svar.

Men er det ikke rigtigt, at man fra spansk side nærmest har vendt den diskussion på hovedet og sagt, at når EU ville få mulighed for at bedømme overholdelsen af menneskerettighederne, så ville det ikke længere være nødvendigt at kunne give folk asyl? Har det ikke været et spansk synspunkt?

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Det spanske synspunkt har jo sin særlige baggrund. Baggrunden er, at der findes en terroristbevægelse i Spanien, som anvender meget voldelige metoder, bombesprængninger, som fører til tab af menneskeliv, og anden terroristisk virksomhed. Derfor er der i Spanien meget opmærksomhed om, at folk, der tilhører disse terroristgrupper, ikke får asyl i andre EU-lande. Det er baggrunden. Derfor spiller dette spørgsmål en betydelig rolle i den interne spanske debat, og det forstår man jo sådan set godt.

På den anden side findes altså en lang række andre hensyn, som jeg har redegjort for, og som klart får overtaget i den danske vurdering af det spanske forslag, og det vil jeg henholde mig til.

Og så glæder jeg mig over, at hr. Keld Albrechtsen og jeg altså også er enige denne gang. Det er jo ved at blive en hel vane.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2180

3) Til udenrigsministeren af:

Gert Petersen (SF):

»Hvilke skridt påtænker ministeren på baggrund af dommen i Mykonossagen at tage over for Iran?«

Skriftlig begrundelse

Spørgsmålet er bevidst formuleret uden henvisning til EU. Det fremgår af pressen, at der ikke har kunnet opnås enighed i EU-kredsen om alvorlige modforholdsregler mod Teheranregimets statsterrorisme, og at EU-landenes ambassadører er på vej tilbage til Teheran. Men da Danmark ikke lod sig lamme af mangel på EU-enighed eller af modvilje fra store EU-landes side i Kinasagen, må der være håb om, at Danmark også i forholdet til Iran er rede til at gå

sine egne veje og tage initiativer, der for alvor kan bidrage til at isolere regimet i Teheran. Hvor nødvendigt det er med sådanne initiativer, har længe stået klart. Ikke i mange andre lande krænkes menneskerettigheder så groft som i det fundamentalistiske Iran. Hertil kommer nu det enestående forhold, at en uafhængig tysk domstol har fastslået, at det iranske regime dirigerer statsterroristiske handlinger i udlandet. Den såkaldte fatwa over Salman Rushdie er bare et enkelt eksempel. Alene i 1996 blev der myrdet 36 iranske dissidenter, der havde søgt tilflugt i udlandet. Efter afsløringerne i Mykonossagen kan der ikke herske tvivl om, at dødspatruljerne var udsendt og styret af ledelsen i Teheran. Et regime, der både krænker menneskerettighederne groft indadtil, og som bevisligt bedriver international statsterrorisme udadtil, må mødes med strenge sanktioner fra verdenssamfundets side. Hvis EU-landene ikke kan blive enige herom, må andre tage det første skridt. Det kunne være Danmark. I 1980'erne kom sanktionerne mod apartheidregimet i Sydafrika kun i stand, fordi de nordiske lande enkeltvis og sammen tog initiativet. Noget lignende må kunne gøres i forhold til terrorregimet i Iran.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Som jeg har oplyst i et skriftligt svar af 16. april til hr. Holger K. Nielsen, har Danmark allerede for lang tid siden indstillet den bilaterale såkaldt kritiske dialog med Iran i form af besøgsudveksling på viceudenrigsministerniveau. Sidste besøg på viceudenrigsministerniveau mellem Danmark og Iran fandt sted i februar 1995.

Regeringens politik over for Iran bygger på Folketingets dagsordener af 14. november 1996. De indebærer bl.a., at Danmark i internationale fora, herunder EU, arbejder aktivt for at fastholde det iranske styre på kravene om efterlevelse af folkeretten, overholdelse af menneskerettighederne og udvikling af demokrati.

Mykonosdommen er en meget alvorlig bekræftelse på det iranske styres medvirken til internationale terroraktiviteter. En sådan medvirken er selvsagt helt uacceptabel.

EU-landenes umiddelbare reaktion på dommen var hjemkaldelse af ambassadøren i Teheran og suspension af EU's kritiske dialog med Iran. På udenrigsministermødet den 29. april bekræftede vi suspensionen og politikken om ikke at levere våben til Iran. På mødet lykkedes det endvidere at suspendere officiel besøgsudveksling på ministerniveau og at samarbejde